

Bekæmpelse af nogen som helst Regering. Høje har selvfølgelig, ligesom ethvert politisk Parti, af og til været uenigt med Regeringen — det maa et politisk Parti ligesom ethvert enkelt Medlem have Lov til —, men en Beskyldning, der maa forstaaes saaledes, at vi systematisk i Forbindelse med andre Partier skulde have bekæmpet en Regering, maa jeg tage bestemt Afstand fra.

Jeg nærer det Haab, at den høje Regering, som nu skal tage fat paa sin Regering, efter al Evne vil søge at løse de store og vigtige Opgaver, jeg har tilladt mig at nævne som dem, jeg anser for de væsentligste. Jeg kan ogsaa for en væsentlig Del udtale vor Tilslutning med Hensyn til de Opgaver, den højtærede Konseilspræsident for øvrigt nævnedes som dem, der foreligge til Løsning i den kommende Samling. Ogsaa jeg er af den Overbevisning, at en Revision af Sparekasseloven er ganske særdeles ønskelig og vel efter det nu passerede ligefrem nødvendig. Jeg vil henstille til den høje Regering, om der ikke ad en eller anden Vej kan findes en forsvarlig Form, hvorunder Staten kan paatage sig Garantiforpligtelse for samtlige de Beløb, som indskydes i Sparekasserne. Selvfølgelig maa det ske paa en saadan Maade, at Staten ikke risikerer definitivt at maatte yde Tilskud. At Staten under enkelte Perioder, ved enkelte store Ulykkestilfælde, om man vil kalde det, der nu er sket, saaledes, vilde komme til at yde Forskud, deri var der ingen Ulykke, naar hele Ordningen var truffen paa en saadan Maade, at Staten fik Dækning for sit Ud-læg. Jeg tror, at dersom den uhyre Ud-vikling, som Sparekassevæsenet har taget hos os, og som vel næsten er større her end i noget andet Land i Verden, og som ikke bør lide Skaar ved Ulykker som dem, der af og til have ramt, og hvoraf den sidste har ramt haardt, skal opretholdes, vil det være overordentlig nyttigt, om Staten kunde finde en Maade, hvorpaa den en Gang for alle kunde sige til samtlige Landets Sparere: Vi hæfte for de Sparekasseindskud, som I gøre, men naturligvis forbeholde vi os saa Ret til i langt højere Grad end hidtil at foreskrive Sparekasserne deres Virkemaade. Det er kun en af de Opgaver, som jeg tror er særlig paatrængende.

Jeg er ogsaa enig i den Betragtning, der er fremsat fra anden Side, at en almindelig Aktielov vil være til overordentlig stor Nytte, ganske vist under den Forudsætning, at det er muligt at koncipere

en Aktielov, der nogenlunde er, som den bør være. Det vil imidlertid være en saare vanskelig Opgave, en Opgave, som vistnok endnu ikke er løst noget Sted, heller ikke i noget andet Land.

Blandt de Opgaver, som den højtærede Konseilspræsident angav som Regeringens i den nærmeste Fremtid, er der mange andre, som jeg fuldt ud kan tiltræde, derunder selvfølgelig ogsaa den at raade Bod paa den Uretfærdighed, hvorunder vor Valgkredsordning for Tiden lider. Selvfølgelig bør der her hurtigst muligt ske en Ændring. Spørgsmaalet er kun, om Regeringen har til Hensigt at foreslaa den ændret paa en saadan Maade, at det kan være tænkeligt, at der kan vindes Tilslutning dertil fra alle Sider. Men heller ikke for denne Sags Vedkommende skal jeg beskæftige mig med Detaillerne i Dag. Først naar den Tid kommer, da Forslaget ligger paa Tingets Bord, vil en Overvejelse heraf være paa sin Plads.

Zahle: Den nydannede Regering har jo sit parlamentariske Grundlag i Orden til at kunne beklæde de Pladser, den har sat sig paa. Jeg tror, at den højtærede Konseilspræsidents højt dannede Personlighed vil overfor Oppositionspartierne være en Borgen for, at man ikke i Fremtiden fra Ministerbænkenes Side vil blive mødt med den hovmodige Afvisning, som desværre i lange Tider er anvendt overfor, hvad der fremkom fra Oppositionens Side.

Formanden: Det ærede Medlem bruger Udtryk, som ikke ere heldige.

Zahle: Ja, hvis Forholdet ikke havde været, som det var, vilde ogsaa Udtrykket have været et andet.

At den nuværende højtærede Konseilspræsident beklæder den Plads, som han nu har indtaget, deri ser jeg et Udslag af en politisk Retfærdighed. Naar den moderate, allerede i 1890 inaugurerede Politik, som førte til Forliget i 1894, allerede i en Aarrække har været den raadende i Regeringen og her i Salen, er det heller ikke mere end ret og rimeligt, at det er denne Politik's gamle Fører, der beklæder Konseilspræsidentiet.

Jeg skal kun tilføje en Beklagelse af, at den højtærede Konseilspræsident ikke vedblivende er Finansminister. Saa vanskelige som vore finansielle Forhold for Tiden ere, kræves der til denne Post en Mand, der baade har stor politisk Erfar-